

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Moravská 924/6, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. KUKHK-38590/UP/2020 (Kd), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021, č. j. 30 A 22/2021-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí, stavebního úřadu – životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 13. 11. 2020, č. j. MUKO-42263/2020-L (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 100 odst. 1 a 2 správního řádu o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 1. 11. 2019 o obnovu společného územního a stavebního řízení pro stavbu „Atletický stadion Kostelec nad Orlicí – stavební úpravy a modernizace“ na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území K. n. O. (dále jen „předmětná stavba“).

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem č. j. 30 A 22/2021-36 (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že žalobce v žalobě neuvedl, jaké konkrétní důkazy, které byly provedeny ve správním řízení, se ukázaly nepravdivými. Jeho tvrzení, že již v době původního řízení bylo zřejmé, že předmětná stavba bude zdrojem hluku, nebylo taktéž relevantně podloženo, ale ani nikterak konkrétně dotvrzeno. Žalobce tak netvrdil žádnou skutečnost ani důkaz existující v době původního řízení, jelikož žalobcem tvrzený hluk se projevil až po uvedení stavby do provozu a z žádného žalobcova tvrzení nevyplývá, že by se již v době původního řízení z nějaké skutečnosti (buť najevo vyšle až později) podávalo, že předmětná stavba zdrojem hluku bude. Stejně tak nebyla relevantně podložena ani tvrzení žalobce o existenci důkazů svědčících o tom, že předmětná stavba zdrojem hluku nebude, tím spíše nebyla dostatečně podložena tvrzení o jejich později zjištěné nepravdivosti.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozhodnutí krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že nepodporoval v řízení o žalobě své tvrzení o splnění podmínek pro nařízení obnovy řízení žádnými konkrétními důkazy. Stěžovatel již v řízení před krajským soudem tvrdil, že podkladem pro obnovu řízení je projektová dokumentace, která uvádí, že posuzovaný záměr je v souladu s územním plánem, což se ukázalo jako nepravdivý údaj, neboť územní plán předpokládá, že záměr nebude mít negativní vliv na okolí. Stejně tak namítal jako podklad pro obnovu řízení závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 26. 4. 2017, č. j. KHSHK 11640/2017/HOK.RK/Li, v němž hodnocení hluku bylo provedeno nesprávně, anebo vůbec, a tento důkaz se tak ukázal nepravdivým. Stěžovatel přitom tyto skutečnosti nemohl namítat ve společném územním a stavebním řízení týkajícím se předmětné stavby, neboť on ani jiní vlastníci nemovitostí v okolí předmětné stavby nebyli označeni za účastníky řízení, ačkoliv účastníky být měli.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*].

[9] V první řadě je potřeba uvést, že stěžovatel spatřuje důvod pro obnovu řízení ve skutečnostech, které byly předmětem závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. V tomto směru je potřeba přisvědčit žalovanému v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že správní orgán je obsahem závazného stanoviska vázán co do výrokové části

pokračování

rozhodnutí, pro něž je závazné stanovisko podkladem. Nejedná se tak o důkaz, který by správní orgán v řízení prováděl, a jehož pravdivost by bylo možno posuzovat ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[10] To však neznamená, že by stěžovatel neměl žádnou možnost ochrany, pokud správní orgán vydal rozhodnutí na základě závazného stanoviska, které je nezákonné či věcně nesprávné. Podle § 149 správního řádu totiž existují hned dvě možnosti přezkumu závazného stanoviska, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu. První možností je přezkum v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu podle (tehdy účinného) § 149 odst. 5 správního řádu. V tomto případě je odvolací orgán oprávněn přezkoumávat jak zákonnost, tak věcnou správnost závazného stanoviska. Druhou možností je zrušení nezákonného závazného stanoviska v přezkumném řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu.

[11] V tomto ohledu je možné spatřovat vadu v řízení před žalovaným a zároveň nesprávné právní hodnocení věci krajským soudem, neboť žalobce v obou řízeních zcela jasně napadal obsah závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 26. 4. 2017, č. j. KHS HK 11640/2017/HOK.RK/Li, přičemž správní řád obsahuje prostředky k přezkumu závazného stanoviska a zároveň je podle jeho § 149 odst. 7 změna nebo zrušení závazného stanoviska důvodem pro obnovu řízení, pokud již rozhodnutí, pro něž bylo závazné stanovisko podkladem, nabylo právní moci. Pokud by přitom pro přezkum závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje byly splněny podmínky, měly správní orgány vyhodnotit podání stěžovatele buď jako odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž stěžovatel napadá obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, anebo jako podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

[12] Nejvyšší správní soud však neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu ani napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť v době návrhu stěžovatele na obnovu společného územního a stavebního řízení pro předmětnou stavbu již podle § 84 správního řádu došlo k prekluzi práva stěžovatele podat odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí jako opomenutý účastník ve lhůtě jednoho roku od právní moci rozhodnutí vydaného v tomto řízení, a zároveň uplynula lhůta jednoho roku od právní moci prvoinstančního rozhodnutí podle § 96 odst. 2 správního řádu pro zahájení přezkumného řízení.

[13] V době podání návrhu na obnovu společného územního a stavebního řízení pro předmětnou stavbu tak již zákon neposkytoval žádný prostředek pro přezkum závazného stanoviska, jehož změna či zrušení by mohly být důvodem pro obnovu společného územního a stavebního řízení pro předmětnou stavbu. Vada řízení před žalovaným a dílčí nesprávnost závěrů krajského soudu tak v tomto případě nebyly způsobilé založit nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu nebo napadeného rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel se totiž v době podání návrhu již nemohl domáhat přezkumu závazného stanoviska, které bylo podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí.

[14] Zároveň se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že jiné důvody pro obnovu řízení stěžovatelem předloženy nebyly. Pokud stěžovatel uváděl jako důkaz pro splnění podmínek pro obnovu řízení projektovou dokumentaci, k tomu je

potřeba uvést, že z obsahu kasační stížnosti i žaloby je zjevné, že důvodem pro podání návrhu na obnovu řízení mělo být nepřipustné obtěžování okolí předmětné stavby hlukem. Z pohledu ochrany veřejného zdraví, do níž spadá i ochrana před hlukem, však nebyla podkladem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí projektová dokumentace, nýbrž závazné stanovisko krajské hygienické stanice, jímž byl stavební úřad vázán a k jehož přezkumu v zákonem stanovených lhůtách nedošlo.

[15] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že primárním důvodem pro vzniklou situaci je opomenutí stěžovatele jako účastníka v řízení před stavebním úřadem. Zákon však pro případy takového pochybení dává dostatečné prostředky k nápravě, jichž stěžovatel ve stanovených lhůtách nevyužil. Po uplynutí předmětných lhůt pak již pak nad individuální ochranou práv musí převážet zájem na právní jistotě a ochraně práv třetích osob nabytých v dobré víře.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu